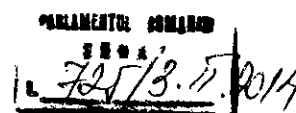
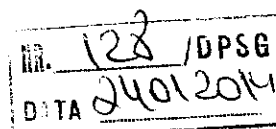

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea Legii nr.154 din 28 septembrie 2012 privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice*”, inițiată de domnul senator Vegh Alexandru – Grupul parlamentar al UDMR (Bp. 665/2013)

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 4 din *Legea nr. 154/2012 privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice*, cu o nouă literă, **lit. c)**, prin care să se instituie obligația furnizorilor de rețele de comunicații electronice de a obține acordul titularului dreptului de administrare, concesiune, închiriere sau folosință cu titlu gratuit, după caz, asupra imobilelor proprietate publică, pentru obținerea dreptului de acces pe proprietatea respectivă.

În caz de refuz al titularului, este necesar să existe o hotărâre judecătorească irevocabilă, care să țină loc de contract între părți.

II. Observații

1. *Legea nr. 154/2012* vine să sprijine dezvoltarea de rețele de comunicații electronice la nivel național și să stimuleze investițiile în rețele și infrastructuri de comunicații, precum și concurența între furnizorii de rețele publice de comunicații electronice.

Prin acest act normativ se reglementează condițiile în care se realizează accesul pe proprietatea publică sau privată (inclusiv în spațiile aflate în proprietate indiviză din clădirile cu mai multe locuințe), în vederea instalării, întreținerii, înlocuirii ori mutării rețelelor de comunicații electronice sau a elementelor de infrastructură necesare susținerii acestora, încheierea contractelor de acces pe proprietatea publică și privată, condițiile în care se realizează partajarea infrastructurii, precum și modul în care se realizează lucrările de instalare și de reșezare a rețelelor de comunicații electronice.

Dispozițiile *Legii nr. 154/2012* reprezintă, în parte, transpunerea în legislația națională a prevederilor art.11 și 12 din *Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul comun de reglementare pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, modificată prin Directiva 2009/140/CE a Parlamentului European și a Consiliului*, norme comunitare care urmăresc stabilirea unor proceduri transparente, obiective și nediscriminatorii pentru exercitarea dreptului de acces pe proprietăți.

2. Conform dispozițiilor art. 4 din *Legea nr. 154/2012*, „Furnizorii de rețele de comunicații electronice beneficiază de dreptul de acces pe proprietăți pe, deasupra, în sau sub imobilele proprietate publică, inclusiv pe drumuri, poduri, tuneluri, galerii tehnico-edilitare, pasaje și viaducte, stâlpi și piloni, păduri și terenuri agricole, în condițiile prezentei legi, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) exercițiul acestui drept nu contravine uzului sau interesului public căruia îi sunt destinate imobilele în cauză;

b) efectuarea lucrărilor în cauză nu este de natură să contravină cerințelor specifice de urbanism, de amenajare a teritoriului sau privind calitatea în construcții ori celor privind protecția mediului, a sănătății, apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pe care trebuie să le respecte activitățile ce se desfășoară pe, deasupra, în sau sub imobilele în cauză.”

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 154/2012*, „Regiile autonome și instituțiile publice, inclusiv autoritățile administrației publice centrale sau locale, precum și orice alte entități care exercită dreptul de administrare asupra imobilelor proprietate publică a statului ori a unităților administrativ-teritoriale au obligația de a publica, pe pagina proprie de internet, atunci când există, și prin afișarea în

locuri vizibile, la sediul titularului, în termen de 30 de zile de la data primirii primei cereri în vederea exercitării dreptului de acces la un anumit imobil proprietate publică, condițiile în care se realizează dreptul de acces la acest imobil și documentele pe care solicitantul urmează să le prezinte în vederea dovedirii îndeplinirii acestor condiții, cu respectarea prevederilor art. 4.”

Totodată, dreptul de acces pe proprietatea publică se exercită conform procedurii prevăzute la art. 8 din același act normativ, potrivit căreia:

„(1) În vederea exercitării dreptului de acces pe proprietatea publică, solicitantul va trimite o cerere la titularul dreptului de administrare, de concesiune, de închiriere sau de folosință cu titlu gratuit, după caz, asupra imobilului respectiv, însoțită de toate documentele solicitate, arătând îndeplinirea condițiilor de acces. Entitatea sesizată va reține cererea spre soluționare, când se prevede această posibilitate prin actele prin care li s-a acordat dreptul de administrare, de concesiune, de închiriere sau de folosință cu titlu gratuit ori, după caz, o va transmite, însoțită de o propunere motivată, titularului dreptului de administrare, stabilit prin lege sau prin act juridic.[...]

(3) Titularul dreptului de administrare, stabilit prin lege sau prin act juridic, după caz, ori titularul dreptului de concesiune, de închiriere sau de folosință cu titlu gratuit, după caz, atunci când este competent să soluționeze cererea, va analiza îndeplinirea condițiilor de acces prevăzute la art. 6 și va comunica solicitantului soluția motivată, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii și a documentelor care atestă îndeplinirea condițiilor de acces. [...]

(6) Acordarea dreptului de acces poate fi refuzată doar în cazuri obiective și temeinic justificate. Motivele care au determinat respingerea cererii se comunică solicitantului.

(7) Cererea la care nu s-a răspuns în termenul prevăzut la alin. (3) sau (4) se consideră aprobată tacit. [...]

Nu în ultimul rând, prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 154/2012 dispun că „Titularii dreptului instituit în condițiile art. 4 sau 5, cu excepția cazului prevăzut la art. 8 alin. (8), își pot exercita dreptul de acces numai după încheierea unui contract, în formă scrisă, cu titularul dreptului de proprietate ori de administrare asupra imobilului respectiv sau, în cazul imobilelor proprietate publică, cu titularul dreptului de administrare, după caz, prin care se stabilesc condițiile de exercitare a acestui drept, iar în cazul prevăzut la art. 5 alin. (2), cu asociația de proprietari”.

3. Din coroborarea prevederilor art. 4, art. 6 și art. 8 din Legea nr.154/2012 reies condițiile procedurale și de fond necesare a fi îndeplinite înainte de încheierea contractului de acces între solicitantul furnizor de rețele de comunicații electronice și titularul dreptului de administrare, de

concesiune, închiriere sau de folosință cu titlu gratuit asupra bunurilor proprietate publică.

Astfel, așa cum rezultă din reglementarea detaliată a accesului pe proprietatea publică, acesta se realizează în condițiile stabilite de lege, pe baza unei cereri, analizată într-un anumit termen, titularii dreptului de administrare, de concesiune, închiriere sau de folosință cu titlu gratuit asupra bunurilor proprietate publică putând refuza accesul doar în cazuri obiective și temeinic justificate.

De asemenea, în ipoteza în care titularii dreptului de administrare, de concesiune, închiriere sau de folosință cu titlu gratuit asupra bunurilor proprietate publică nu respectă termenul de răspuns la cererea de acces, conform art. 8 alin. (7) din *Legea nr.154/2012*, respectiva cerere se consideră aprobată tacit.

Obținerea acordului titularilor dreptului de administrare, de concesiune, închiriere sau de folosință cu titlu gratuit asupra bunurilor proprietate publică este reglementată de art. 13 alin. (1) din *Legea nr.154/2012*, contractul încheiat în formă autentică reprezentând tocmai acordul de voință al părților cu privire la exercitarea dreptului de acces pe proprietatea publică.

Prin urmare, spre deosebire de accesul pe proprietatea privată, acordul titularilor dreptului de administrare, de concesiune, închiriere sau de folosință cu titlu gratuit asupra bunurilor proprietate publică nu poate fi inclus printre condițiile prealabile pe care trebuie să le îndeplinească un solicitant pentru a beneficia de dreptul de acces, acest acord reprezentând ultima cerință prin îndeplinirea căreia se finalizează procedura de exercitare a dreptului de acces.

În concluzie, neincluderea acordului titularului dreptului de administrare, de concesiune, închiriere sau de folosință cu titlu gratuit asupra bunurilor proprietate publică printre condițiile prevăzute la art. 4 din *Legea nr.154/2012* nu este o eroare, așa cum se reține în *Expunerea de motive* la propunerea legislativă, ci o reglementare conformă cu soluția legislativă prevăzută pentru accesul pe proprietatea publică.

5. În ceea ce privește existența unei hotărâri judecătorești irevocabile care să țină loc de contract între părți, precizăm că această posibilitate este deja prevăzută de *Legea nr.154/2012*, la art. 14 alin. (1) și (2), care prevăd că, în situația în care părțile nu pot încheia un contract în termen de două luni de la data primirii cererii de exercitare a dreptului de acces pe proprietatea publică ori în cazul refuzului de acordare a dreptului de acces, oricare dintre părți se poate adresa instanței competente, care poate pronunța o hotărâre care ține loc de contract între părți.

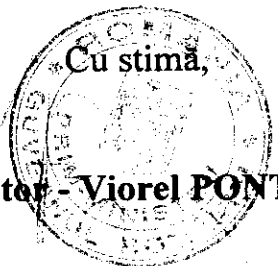
6. Completarea art. 4 din *Legea nr. 154/2012* nu se justifică nici din perspectiva art. 16 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă*

pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia este interzis paralelismul legislativ.

Nu în ultimul rând, textul propus este lipsit de claritate și previzibilitate, deoarece nu reiese la ce "posibilitate" se referă, precum și ce "imobil proprietate publică afectat de a încheia un contract" se are în vedere. Referitor la aspectele de claritate și previzibilitate ale normelor juridice, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența¹ sa că, de principiu, "orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că aceste trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a putea fi aplicat. Prin urmare, dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, iar lipsa de claritate și de previzibilitate a actului normativ afectează în mod direct dreptul la informație prevăzut de art. 31 din Constituție". Prin urmare, apreciem că aceste considerente se pot aplica *mutatis mutandis* și față de textul propus, fiind, astfel, create premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 31 din Constituție.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,
Victor - Viorel PONTA

Domnului senator George – Crin Laurențiu Antonescu

Președintele Senatului

¹ Decizia CC nr. 1/2012 referitoare la obiecția de ne constituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, precum și, în special, ale art. 1 pct. 5 [referitor la art. 4 alin. (1)], pct. 6 [referitor la art. 5 alin. (1) și (2)], pct. 8, pct. 9 [referitor la art. 8 alin. (3) lit. a)-d)], pct. 14 [referitor la art. 131 și 134], pct. 15 [referitor la art. 14 alin. (1) lit. b)] din lege și Decizia CC nr. 447/2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2013 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.